

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Την ίδια μέρα κιόλας, ο Σούμπερτ έφευγε για τη Βιέννη. Ήταν τρισευτυχισμένος κι έπλεε σε πελάγη ευδαιμονίας. Πρώ της αναχωρήσεώς του, είχε για τελευταία φορά την Καρολίνα και, καθώς οι δύο νέοι έμειναν για λίγες στιγμές μόνο, την έφιψε με λαχτάρα στην αγκαλιά του και της επανέλαβε όσα του είχε πη ο πατέρας της.

Έπειτα χωρίστηκαν, βέβαια ότι σε λίγες μέρες θα βλεπόντουσαν πάλι, για να μη χαριστούν πειά ποτέ...

Καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού του, που υπήρξε άρκετά επίπονο λόγω της άθλιας καταστάσεως των δρόμων, ο Σούμπερτ δεν έκανε άλλο, παρά να συλλογίζεται την Καρολίνα... Κρατούσε μισόκλειστα τα μάτια του κι' έτσι είχε πάντα μπροστά του την εικόνα της, ολοζώντανη.

Τι άρατες στιγμές όνειροπολήσαν για έναν συνθωπο που είχε μια μεγάλη ποιητική ψυχή, σαν τη δική του!...

«Ω! η ζωή του τώρα θα ήταν πειά ένα άπέραντο όνειρο ετυχίας...»

Θά γινόταν σύζυγος της Καρολίνας! Γαμπρός του πρίγκηπος Έστεργάκι, του προσωπικού φίλου του αυτοκράτορος...

Ούτε στα πιά τολμηρά παιδικά όνειρά του δεν τ' είχε φανταστή ποτέ αυτό...

Δέν θα ίκανοποιούσε έτσι μόνο τον έρωτά του προς την Καρολίνα, αλλά και τον έρωτά του προς την τέχνη του. Άπερισπαστος από τις έννοιες της ζωής, θα μπορούσε να μοιραστή σ' αυτές τις δύο μεγάλες ανάγκες του...

Έμπνευσε από την Καρολίνα, θα δημιουργούσε άριστουργήματα που πολύ σύντομα θα τον έκαναν ένδοξο.

Τι άλλο ήθελε... Τι άλλη χαρά θα μπορούσε να ζητήσει απ' τον ουρανό!

Ή εύτυχία του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ήταν στιγμές που νόμιζε πως κοιμόταν κι' έβλεπε έν' άπατηλο όνειρο...

Μά όχι!... Όχι!...

Δέν ήταν όνειρο... Ήταν ή αλήθεια! Ήταν ή πραγματικότητα...

Έβρεχε ραγδαία, όταν τ' άμάει, στο όποιο έπέβαινε ο Σούμπερτ, έκανε την είσοδό του στη Βιέννη. Ο μουσικός είχε στον άμαξά να τον οδηγήσει στο σπίτι του, για να ξεκουραστή λίγο από τους κόπους του ταξιδιού.

Ή ώρα άλλωστε ήταν περασμένη και κόντευε πειά να νυχτώση...

Την άλλη μέρα τ' πρωί θα παρουσιαζόταν φρέσκος-φρέσκος στον έπιστάτη του πρίγκηπος για να τ' παραδώσει την έπιστολή τ' ουριού του.

Στο σπίτι του έγινε δεκτός με κραυγές χαράς από τη συνοικοκράτη του, ή όποια τόν άγαπούσε σαν παιδί της.

Του έταίμασε τσάι, φρυγανιές, τόν βοήθησε ν' αλλάξει τ' ρούχα και ν' στεγνώση...

Ο Σούμπερτ ξεκουράστηκε δυο-τρεις ώρες κι' έπειτα κατα τις ένενά πήγε να συναντήσει τούς φίλους του στη μικρή μπωρρία που σύχναζαν.

Άπέφυγε να τούς μλήση και να τούς πη ότι θα γινόταν γαμπρός του πρίγκηπος Έστεργάκι, γιατί κανέναν δεν θα τόν πίστευε... Άργότερα, θα τούς προκάλούσε τη μεγαλύτερη άσφαλώς έκπληξη της ζωής τους, όταν τ' ανοικέσιο θ' άνακοινώνόταν έπισημως...

Έκείνο τ' βράδυ, ο Σούμπερτ, που έπινε άλλοτε ένα-δυο ποτήρια τ' ουριού, άδειάζε τα ποτήρια της μύρας τ' ένα κατόπι του άλλου από τη χαρά του...

Έτσι, όταν γύρισε στο σπίτι του και πλάγιασε στο κρεβάτι του, άποκοιμήθηκε άμέσως. Στα όνειρά του έβλεπε την Καρολίνα να τ' χαμογελάει και να τ' στέλνει φιλήματα με τ' χέρι της.

Τ' πρωί στις δέκα, χτυπούσε την πόρτα του μεγάρου τ' ου

είχε στη Βιέννη ο πρίγκηψ Έστεργάκι και στο όποιο έμεινε όσάκις θρικόταν στην πρωτεύουσα.

Σέ λίγο, ένας μικρός όπρητης τόν όδηγούσε μπροστά τόν άρχιεπιστάτη!

—Τόσο γρήγορα, κύριε Σούμπερτ, μάς ξαναγυρίσατε απ' τόν πύργο; τόν ρώτησε ο έπιστάτης μόλις τόν είδε.

—Ναι, άπάντησε ο Σούμπερτ, χαμογελώντας, μα θα γύριω και πάλι γρήγορα σ' αυτόν. Έχω για σάς μια έπιστολή τ' ου πρίγκηπος... Σας παραγγέλλει με μια μένα ότι πρέπει να συμμορφώθετε κατά γράμμα με όσα σάς γράφει...

Και τ' έδωσε την έπιστολή.

Ο έπιστάτης την έπηρε, τήν άνοιξε και διάβασε τα έξης:

«Ν' άνακοινώσετε στον κ. Σούμπερτ ότι πειά τόν έξις να είνε μονοκοιδιάσιμος τών θυγατρών μου και ότι δεν πρέπει να έπιχειρήση να έπιστρέψη στον πύργο μου, διότι θ' άναγκασθώ να λάβω άμηση μετά άναντίον του. Μετριάσε τόν 2.000 χρυσά φλορίνα ός άποζημίωση διά τήν άπόλησιν του και άνακοινώσε τήν παρόυσαν.

Πρίγκηψ Έστεργάκι.»

—Λοιπόν, τι σάς γράφει; τόν ρώτησε ο Σούμπερτ. Θα πάτε—δέν είν' έτσι—να βώθε άμέσως τόν αούλαρχη;

Ο άρχιεπιστάτης τόν κύτταξε ζαφνιασμένος.

—Γιά ποιό αούλαρχη μου μιλάτε, τόν ρώτησε. Τι λέτε...

—Μά δέν σάς γράφει ο πρίγκηψ να πάτε να δίητε τόν αούλαρχη; τραυλιός ο Σούμπερτ, γλωμιάζοντας. Μά δέν είνε δυνατόν... Δέν θα διαβάσατε καλά τ' ου γράμμα...

—Νά, διαβάστε τ' ου και σεις, τ' ου άπάντησε ο έπιστάτης και τ' έδωσε την έπιστολή.

Ο Σούμπερτ πήρε τ' ου γράμμα στα χέρια του.

Μα στην αρχή δεν μπόρεσε να διαβαση τίποτε... Καθώς τ' αούλαρχη τ' ου έτρεμαν, τα γράμματα χοροπηδούσαν μπροστά στα μάτια του.

Τέλος, έπειτ' από άρκετη ώρα, διάβασε την έπιστολή...

Μια θασάσιμη χλωμάδα άπλώθηκε τότε στο προσωπό του, έννοιωσε τ' ου φως του να σβήνει κι' ένα κρύο ρίγος ν' άπλώνεται σ' όλο τ' ου κορμί.

Ο έπιστάτης τ' ου πρίγκηπος, βλέποντάς τον να κλονίζεται, σηκώθηκε κι' έτρεβε να τόν συγκρατήσει...

Γιά λίγες στιγμές, ο Σούμπερτ έννοιωθε τόν κόσμο να στριφογυρίζει γύρω του κι' ός ότου ν' άποκτήση πάλι τή συναισθησι της πραγματικότητας, πέρασε άρκετη ώρα...

Μά και όταν ακόμα συνήλε, δεν μπόρουσε να πιστέψη στο άπαισιο αυτό παιγνίδι τ' ου είχε σκαρώσει ο πρίγκηψ Έστεργάκι, ένα παιγνίδι τ' ου παρ' όλιγον να είχε γι' αυτόν θανάσιμα άποτελέσματα...

Άν ήταν άπέραντη προηγούμενος ή εύτυχία του, ή δυστυχία του ήταν ακόμα μεγαλύτερη τώρα... Τά είνε τόσο χαμένα, ώστε ουτε άντελήθη καν τίποτε, όταν ο έπιστάτης τ' ου έβαλε μέσα στην τσέπη του τήν άποζημίωσι από δυο χιλιάδες φλορίνια, που τ' ου είχε όρισει ο πρίγκηψ.

Έφυγε σέ λίγο, με κλονιζόμενα βήματα κι' έπειτα, όταν βρέθηκε έξω, δεν είχε πειά τή δύναμη να περπατήσει, πήρε ένα άμάει για να γυρίση στο σπίτι του.

Έκεί, έπεσε έτσι όπως ήταν με τ' ου ρούχα στο κρεβάτι του κι' άρχισε να όλοζύη άπελισμένος, έκμηδενισμένος, συντριμμένος...

Ή μέρες που έπακολούθησαν ήταν για τόν Σούμπερτ ήμερες άπερίγρητης δυστυχίας. Δέν τόν ένδιέφερε πειά για τίποτε και τ' ου κάκου οι φίλοι του, οι όποιοι στο μεταξό είχαν μάθει όλη αυτή τήν τραγική ιστορία, προσπαθούσαν να τόν παρηγορήσουν.

(Άκολουθεί)

